

Adéla Linhartová, *Italské potraviny s chráněným označením původu, potraviny s chráněným zeměpisným označením a zaručené tradiční speciality (mléčné výrobky)*, České Budějovice 2012, 75 s. (bakalářská práce Ústavu romanistiky FF JU).

Posudek oponenta bakalářské práce

Přestože název bakalářské práce Adély Linhartové může budít dojem, že předložený text bude jakousi písemnou obdobou v dnešní době tolik oblíbených televizních pořadů o gastronomii, ve skutečnosti je téměř polovina statí věnována procesu označování kvality v Evropské unii (s. 12-30). Adéla Linhartová v ní čtenáři přibližuje tři ochranná označení potravin, důvody takového označování i vývoj, jenž k současným způsobům garance potravin vedl. V další části práce se pak věnuje již jednotlivým oblastem severní Itálie a jejich mléčným specialitám (s. 31-54).

Zatímco k obsahové části práce nemám, ba ani nemohu mít připomínky, k jejímu pojetí a formální stránce si neodpustím několik poznámek. Předložená stať budí dojem dvou naprosto nesusoudných částí. Nejen mezi nimi, ale i v jejich rámci postrádám jakoukoliv kontinuitu a interpretaci. Celá druhá část textu připomíná spíše encyklopedii než kvalifikační práci, od níž se očekává více než pouhé shromáždění dat. O mnoho lépe na tom není ani část věnovaná procesu a zásadám přidělování ochranných značek.

Výhrady by bylo možné vznést rovněž ke způsobu citování a k použitým pramenům. Mezi nimi se objevuje řada internetových stránek, které ani při nejlepší vůli nemůžeme považovat za zdroj vhodný pro vědeckou práci (např. www.strankyprozeny.cz, www.clanky.vareni.cz, ad.) Seznam použité literatury (s. 62-66) sice působí na první pohled velkolepě, většinou však obsahuje odkazy na drobné internetové články populárně informačního charakteru. Z tištěných zdrojů autorka uvádí pouze drobný spisek *Průvodce označováním potravin* a průvodce po Itálii z nakladatelství Olympia. Knihy navíc dokonce nejsou ani seřazené abecedně.

Ne příliš šťastné se mi rovněž jeví zařazení seznamu použitých zkratk na začátek práce. Ještě více mne však překvapil jeho obsah. Myslím, že Adéla Linhartová dost podceňuje inteligenci čtenářů své práce, pokud cítí potřebu vysvětlovat zkratky jako AJ, ČJ, IJ nebo EU. Spíše se ale domnívám, že zařazením seznamu zkratk, obdobně jako česko-italského glosáře, kde nechybí slova jako *produttore*, *mercato* či *regione* chtěla dodat své práci na vědeckosti. Je mi líto, ale na mne to budí dojem přesně opačný. Přestože má česko-italský glosář pouhých osmnáct termínů, nalezneme v něm hned několik chyb. Další se pak objevují v italském

resumé: např. *garanta di qualità* namísto *la garanzia*, *l'Unione* namísto *správného l'Unione* (s. 58), *seconde* namísto *secondo* (s. 60). Bývá ostatně zvykem využívat také pro nadpis závěrečného cizojazyčného shrnutí formu, jež se využívá v daném jazyce, tedy nikoliv resumé, nýbrž italské *riassunto*.

Nerad bych, aby můj posudek vyšel příliš kriticky. Chtěl jsem jen upozornit na to, že Adéla Linhartová při koncipování své práce nepřiliš akcentovala skutečnost, že by se mělo jednat o vědecký text. Práce má jinak poměrně slušnou jazykovou úroveň a zdá se být spolehlivá i po obsahové stránce. Vzhledem k tomu, že se domnívám, že by měl student zvládat rovněž základní zásady vědecké práce a alespoň se pokusit ve své práci o interpretaci navrhuji práci Adély Linhartové klasifikovat stupněm „dobře“.

České Budějovice 28. 5. 2012

Mgr. Pavel Marek, Ph.D.